

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ 28 ΦΛΕΒΑΡΗ

Ένας χρόνος συμπληρώνεται από την κρατική δολοφονία των Τεμπών, το κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα που στοίχισε τη ζωή 57 ανθρώπων, αποτελώντας ένα από τα πιο βίαια και απάνθρωπα στιγμιότυπα της θανατοπολιτικής που βιώνει ο κόσμος της κοινωνικής βάσης από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Πολιτικές απαξίωσης των υποδομών και των αναγκών των ανθρώπων της τάξης μας, που υποβαθμίζουν τη ζωή, οδηγώντας όπως αποδείχτηκε ακόμα και στο θάνατο της κοινωνικής βάσης.

Ένα χρόνο μετά και παρά την οργή της κοινωνικής πλειοψηφίας, το κράτος ρίχνει στάχτη στα μάτια συγκαλύπτοντας τους πραγματικά υπεύθυνους και συνεχίζει απρόσκοπτα τις ίδιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές ρημάζοντας τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις αγώνων δεκαετιών, συνθέτοντας ένα βάρβαρο και ασφυκτικό πλαίσιο για τις συνθήκες διαβίωσης της κοινωνικής βάσης υπενθυμίζοντας μας πως σε πόλεμο και ειρήνη οι χαμένοι είμαστε εμείς. Γιατί ακόμα και στις συνθήκες υποτιθέμενης ειρήνης και ανάπτυξης, όπως θέλουν να ευαγγελίζονται τα αφεντικά μας, η επίθεση που δεχόμαστε είναι ολομέτωπη. Από τις ιδιωτικοποιήσεις σε διάφορους τομείς κοινωνικών αναγκών όπως το ρεύμα, την υγεία, το νερό, την παιδεία και τις μεταφορές, την ακρίβεια, τα προβλήματα στέγασης και τις εξώσεις, τα εργατικά ατυχήματα, μέχρι τη λεηλασία της φύσης και τον πόλεμο, ο ταξικός και κοινωνικός πόλεμος μαίνεται καθημερινά.

Μάλιστα, τους τελευταίους μήνες, το κράτος έχει εξαπολύσει σωρεία επιθέσεων περνώντας σωρηδόν αντιδραστικά μέτρα, υλοποιώντας τις επιδιώξεις του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου εκμεταλλευόμενο τις συνθήκες ήττας και αποδιοργάνωσης του ταξικού και κοινωνικού κινήματος.

Κυρίαρχος βραχνάς για την καθημερινότητα της τάξης μας αποτελεί η ακρίβεια σε βασικές κοινωνικές ανάγκες όπως το ρεύμα τα τρόφιμα και τα καύσιμα. Παρά τα κυβερνητικά παραμύθια περί αύξησης μισθών και τα «καρότα» των επιδομάτων και των κουπονιών, την “ανάπτυξη” των αφεντικών την πληρώνει με το αίμα της η τάξη μας με την έμμεση μείωση του μισθού της στα σουπερμάρκετ και στους λογαριασμούς. Η ταυτόχρονη αύξηση στις τιμές των ενοικίων και η συνεχής απειλή των τραπεζών και των funds για εξώσεις πρώτης κατοικίας κάνουν την πραγματικότητα της κοινωνικής βάσης αβίωτη με το δικαίωμα στη στέγαση να είναι διαρκώς υπό αμφισβήτηση.

Το περαιτέρω ξεζούμισμα της τάξης μας για να κερδίζουν τα κάθε λογής αφεντικά μας ήρθε να υλοποιήσει ο νόμος Χατζηδάκη και το νομοσχέδιο Γεωργιάδη επεκτείνοντας και ελαστικοποιώντας, αφενός, το ωράριο και αφετέρου χτυπώντας το δικαίωμα στην απεργία. Όλα αυτά συνθέτουν ένα πλαίσιο εργασιακής γαλέρας από το οποίο δεν εκλείπουν οι εργοδοτικές δολοφονίες και τα εργατικά ατυχήματα τα οποία συμβαίνουν σε καθημερινή βάση.

Παράλληλα, στον τομέα της υγείας με το ακρωτηριασμένο ΕΣΥ, τις τραγικές ελλείψεις σε ΜΕΘ και φαρμακευτικά υλικά και την ανύπαρκτη πρωτοβάθμια περίθαλψη, έρχεται να προστεθεί το νόμιμο φακελάκι σε απογευματινά χειρουργεία των δημόσιων νοσοκομείων που θα διεξάγονται επί πληρωμή και βάσει τιμοκατάλογου, σύμφωνα με τις πρόσφατες εξαγγελίες του πρόσφατου Υπ. Υγείας Γεωργιάδη. Κατά συνέπεια, στρώνεται επιπλέον το έδαφος για την είσοδο των ιδιωτών και την περαιτέρω υποβάθμιση της δημόσιας και δωρεάν υγείας.

Στο ίδιο κύμα ιδιωτικοποιήσεων και νεοφιλελεύθερων πολιτικών έρχεται και η υποβάθμιση των δημόσιων πανεπιστημίων με το Σχέδιο Νόμου του υπουργείου Παιδείας «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο». Το νομοσχέδιο αυτό στοχεύει στην ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ οδηγώντας σε περαιτέρω εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης διαλύοντας τον οποιαδήποτε δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της. Ταυτόχρονα, στρώνει το έδαφος για την παραγωγή μελλοντικών εργαζόμενων πολλαπλών ταχυτήτων κατακερματισμένων και χωρίς συλλογικά δικαιώματα απέναντι στα αφεντικά τους.

Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα αναδιάρθρωσεων, τη σκυτάλη παίρνει και η καταστολή για να αποδυναμώσει όσους σηκώνουν το ανάστημά τους ενάντια στην ολομέτωπη κοινωνική και ταξική επίθεση που εξαπολύεται καθημερινά στα πιο αδύναμα και ταυτόχρονα στα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνίας. Τον τελευταίο καιρό έχουμε γίνει επανειλημμένα μάρτυρες ενός κρεσέντο καταστολής εναντίον όσων αγωνίζονται. Από το χτύπημα των φοιτητικών αγώνων ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, την καταστολή αλληλέγγυου κόσμου που παλεύει ενάντια στις εξώσεις των φτωχών και των αδύναμων, μέχρι το χτύπημα των απεργιών, του συνδικαλισμού, αλλά και οποιασδήποτε προσπάθειας αλληλεγγύης, το κράτος το κάνει ξεκάθαρο: όποιος/α διαλέγει πλευρό εναντίον του θα υποστεί τις συνέπειες.

Στο κλίμα αυτό, ψηφίστηκε και ο νέος ποινικός κώδικας, ο οποίος έρχεται να επισφραγίσει την ολοκληρωτική επιβολή του συστήματος ενάντια στην κοινωνική βάση, συνθέτοντας μια νέα ζοφερή κανονικότητα για όσους βρίσκονται στο περιθώριο και για όσους αντιστέκονται. Οι ποινές αυστηροποιούνται, η πολιτική δράση ποινικοποιείται, το αίσθημα της τρομοκρατίας εντείνεται ενισχύοντας τη ρουφιανιά εντός της κοινωνίας, οι φτωχοδιάβολοι και οι αντιφρονούντες μπαίνουν στο στόχαστρο.

Μέσα σε αυτό το ζόφο της κατά μέτωπο επίθεσης κράτους και κεφαλαίου απέναντι στην κοινωνική βάση, μέσα σε ένα επιβαλλόμενο περιβάλλον ιδιώτευσης και εξατομίκευσης, είναι πιο αναγκαίο από ποτέ, όλοι και όλες μας, να υψώσουμε συλλογικά αναχώματα απέναντι στην διαρκή απαξίωση των ζώων μας. Να εμπνευστούμε από τους πρόσφατους φοιτητικούς αγώνες για δημόσια και δωρεάν παιδεία με καταλήψεις διαρκείας που σπάνε την κανονικότητα που επιτάσσει η κυβέρνηση, βάζοντας μπροστά τη συλλογικό δρόμο και αποτάσσοντας την εξατομίκευση και τις απογοητεύσεις. Να εμπνευστούμε, ακόμα, από τους μαζικούς αγώνες των αγροτών που παλεύουν με αξιοπρέπεια ενάντια στη φτώχεια και την εξαθλίωση που τους επιβάλλει το κράτος, αλλά και από τους πρόσφατους αγώνες των εργαζομένων στα κάτεργα των τηλεφωνικών κέντρων και αυτών στον κλάδο των κατασκευών.

Κόντρα στον κοινωνικό κανιβαλισμό, στις ατομικές λύσεις και στη λογική της ανάθεσης, να σταθούμε η μία πλάι στον άλλον και να αντεπιτεθούμε. Να οργανωθούμε στους χώρους της δουλειάς, στα σωματεία μας, σε κάθε κοινωνικό πεδίο. Να χτίσουμε αναχώματα κόντρα στην υποτίμησή μας και στο αυξημένο κόστος ζωής. Με φάρο μας την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση να δομήσουμε στην πράξη τη δικιά μας αντιπρόταση απέναντι στην κρατική-καπιταλιστική δυστοπία. Μόνη λύση οι συλλογικοί αγώνες.

Να αγωνιστούμε για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης, ελευθερίας. Έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, όπου οι ζωές μας μετράνε πραγματικά.

Για τους δολοφονημένους των Τεμπών και για κάθε νεκρό της Τάξης μας

Όλες/οι στον δρόμο!

Οργάνωση - Αλληλεγγύη - Αντεπίθεση!

